

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק כ"א

קונטרס 501

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

וכך פתב החיד"א [שם הגדולים א' סימן י' סעיף י"ב] הרב בתחלה לא היה מאמין בגלגול ויקר מקרה ששכנתו ילדה בן וכמעט בתוך חדש ללדתו חלה הילד בחלאים קשים שונים ולסוף ששה חדשים ללדתו הגיע קצו והיה גוסס, ושכנתו קראה להרב הנזכר שיאמר פסוקים ודברי תורה כמנהג המורים באיטליה, והוא הלך וראה הילד מצטמק ורע והוא גוסס, וקרא איזה מזמורים והילד פתח עיניו ואמר שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד ויצאה נשמתו באחד והוא פלא. ומהיום ההוא והלאה האמין בגלגול עד כאן לשונו.

[הספור הנ"ל הסמוך על פי הספרים דלהלן: תולדות גדולי ישראל, ענה פסיל, אימת מפגיע, קנאת סופרים, מגן וצינה לרבי יצחק איזיק חבר זכרוננו לברכה].

(ב) כתב הרמ"ק [אין הוא בידי עכשו ואני מעתיק מספר ארי נהם בגלגל] "אותם אשר נתגלו אליכם אפן הספירות ומציאותם ויכחישום מפני רע תבונתם פי הרגלו בחכמות חיצוניות ובילדי הנכריות יספיקו, ואלו אם לא יקראו כופרים ומכחישים מפאת כי הם מאמינים בכל עניני האלהות, עם כל זה יקראו כופרים מפני שהם מכחישים פרוש תורה שבעל פה, והוא גם כן מכחיש דברי חז"ל וכו', סוף דבר האדם מכרח להאמין בספירות כדי שיצדק בעקרי האמונה ופנותיה שאי אפשר להאמין ולהעמיד פנות תורה אלא בהם, עד כאן לשונו [שם, שער פ"ט].

(ג) יש באמתחתי שיחה של אחד מצדיקי הדור הקודם זיע"א שדרש בארכה לבחורי ישיבה על חובתם ללמד החכמה הנ"ל, ואמרתי שלא אמנע טוב מבעליו ואעתיק קטע מהשיחה:

"אנשים בנויים לזה הרבה יותר ממה שהם חושבים, הרוח הזאת, שהחדירו בכמה מקומות, שצריך להיות מלאך ה' צבאות ובלי זה אסור לנגע בדברים הקדושים האלה – זה לא הכונה הרצויה, והקדוש ברוך הוא שמח כשבניו מכירים את גדלתו ובמסתרי רזיו יתאמצו - לשון האריז"ל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

והרמח"ל, אין נחת להקדוש ברוך הוא אלא שיפירו גְדֵלְתוּ... עד כאן לשונו הקדוש והטהור ז"ל.

ד) ועתה תחזק ידכם כי מלאכת שמים בידיכם והפיצו תורתם של כל רבותינו והאבות הקדושים ומשה רבנו עליו השלום עד רשב"י והאר"ז"ל, שפמו שכתבתם בארצה בספר "אור הזהר השלם" על גדלת העסק הזה, ואין אני צריך להאריך בזה.

על הכתב ועל החתום כסלו שנת תש"ע לפ"ק.

הרב מ. מ. ז.

נ.ב. **אודה לכם על ששלחתם אלי את הספר הקדוש "תקוני הזהר", "אור הזהר".** [ובעת פתי את מכתב הנ"ל עוד לא קבלתי ועל כן לא הודיתי שם]. בתקופות "ל"ג בעומר" שלחתי אליכם מכתב בקשה לקבל סט זהר הקדוש, ומפאת המניעות שרבו לא זכיתי לבוא ולקבלו, ואבקש אם אוכל לקבלו באחד ממוקדי החלקה שבשכונת רמות יצ"ו ואבקש שתשלחו אלי מענה.

הנ"ל

– מכתב סב –

כסלו תש"ע.

כל הכבוד לזהר העולמי וכל העוזרים, ובפרט לאדמו"ר הקדוש העומד בראש כל דבר!!!

איזה ענג ואיזה תענוג נפלא היה לנו בזה השנה בחדש תשרי בפרט הלאה בחשוון בפרשיות הארכות של ספר בראשית, וכן יזכה אותנו השם הלאה עד סוף כל החמשה חמשי תורה להשלימו מדי שבוע בשבוע, ועשרות ומאות פרושי התורה, וזכות קדימה על כלם הלא הוא ספר הקדוש והנורא הזהר הקדוש שאין לשער ולספר אפילו מקצת גדלו ומקצת דמקצת.

העולם, ונקראים נגעי בני אדם, ואלה מסיתים בני אדם ושורים בפסח הפית ובבורות ובבתי הכסא. ועל כן בן אדם שנמצא בפסח ביתו השם הקדוש שדי בכתרים עליונים, כלם בורחים ומתרחקים ממנו. זהו שכתוב (תהלים צא) ונגע לא יקרב באהלך. מה זה נגע לא יקרב? אלו נגעי בני אדם.

והמדנו, בשעה שירד אדם בדיקון עליון, בדיקון קדוש, וראו אותו עליונים ותחתונים, כלם קרבו אליו והמליכוהו על העולם הזה. לאחר שבא הנחש על חנה והטיל בה זרמה, אחר כך הולידה את קין, ומשם (נתייחס) נתחייבו כל דורות הרשעים בעולם. ומדור השדים והרוחות משם נמצאו, ומצדו. ומשום כך כל השדים והרוחות, חצי יש בהם מבני אדם שלמטה, וחצי ממלאכים עליונים שלמעלה. וכן פשוטו מ'אדם אותם אחרים, כלם נמצאו כגון זה - חצי מהתחתונים, וחצי מהעליונים.

אחר שנולדו מאדם, (תורה לו קצת מאותן רוחות שצאו ממשקתו בחלום) הוליד מאותן רוחות בנות שדומות ליפי העליונים וליפי התחתונים, ועל זה כתוב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה וגו', וטעני כלם אחריהן. וזכר אחד נמצא שבא לעולם מרוחו של צד קין, וקראו לו תובל קין, ונקבה אחת יצאה עמו, והיו הבריות טועים אחריה, ונקראת נעמ"ה. ממנה יצאו רוחות ושדים אחרים, והם תלויים באויר ומודיעים דברים לאותם אחרים שמצויים למטה. ותובל קין הנה הוציא פלי זין להרג לעולם, ונעמה הנה התרעשה ברגשה, ונדבקה

דביתהא, ובכיראי, ובבתי כסאי. ועל דא בר נש, דאשתכח בפתחא דביתיה שמא קדישא שדי בכתרין עלאין, פלהו ערקאן ואתרחקן מניה, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא) ונגע לא יקרב באהלך. מאי ונגע לא יקרב. אלין נגעי בני אדם.

והאנא, בשעתא דנחת אדם בדיוקנא עלאה, בדיוקנא קדישא, וחמו ליה עלאי ותמאי, פלהו קריבו גביה, ואמלכוהו על האי עלמא. בטר דאתא חוץ על חנה, ואטיל בה זרמה, לבתר אולידת קין. מתמן (כ"א נתייחסו) נתחייבו כל דרין חייבין דעלמא. ומדורא דשדין ורוחין, מתמן אשתכחו, ומסטרוי. ובגניי פך כל רוחין ושדין, פלגותא אית בהו מבני נשא דלתתא, ופלגותא ממלאכי עלאי דלעילא. וכן פד אתיילידו מאדם אינון אחרנין, פלהו אשתכחו כהאי גוונא, פלגו מתמאי, ופלגו מעלאי.

בטר דאתיילידו מאדם, (כ"א אחריו ליה קצת מאינון רוחין דנפקו מתאיובתיה בשלמא) אוליד מאינון רוחי בנתו, דדמין לשפירו דעלאי, ולשפירו דתמאי. ועל דא כתיב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה וגו', וטען פלא בתרייהו. וחד דכורא אשתכח, דאתא לעלמא מרוחיה דסטרא דקין, וקרוין ליה תובל קין. וחדא נוקבא נפקת עמיה, והוה ברין טעאן בתראה, ואתקרי נעמ"ה. מינה נפקו רוחין ושדין אחרנין. ואינון תליין באוירא, ואודעין מלין לאינון אחרנין דשכיחין לתתא.

ודא תובל קין, אפיק זייני קטולא לעלמא. ודא נעמה אתרגישת בריגשהא, ואתדבקת בסטרהא. ועד כען היא קיימא,

בצדה. ועד עכשו היא קימת, ומדורה בין שאון הים הגדול, ויוצאת וצוחקת עם בני אדם, ומתחממת מהם בחלום באותה התשוקה של אדם, ונדבקת בו. תשוקה היא נוטלת, ולא יותר. ומאותה תשוקה היא מתעברת, ומוציאה מינים אחרים לעולם. והבנים הללו שמולידה מבני אדם נמצאים כנגד נקבות בני האדם, ומתעברות מהם ומולידות רוחות, וכלם הולכים אל לילית הראשונה, והיא מגדלת אותם. והיא יוצאת לעולם ורוצה תינוקותיה. ורוצה תינוקות של בני אדם ונדבקת להם להרג אותם, ולהשאב לרוחות תינוקות בני האדם, והולכת עם אותה הרוח (תינוק), ומזדמנים שם שלש רוחות קדושות, וטסים לפניה, ונוטלים ממנה אותה הרוח (תינוק), ומניחים אותה לפני הקדוש ברוך הוא, ושם נחקקים (לומדים) לפניו.

משום כך התורה מזוירה את בני האדם, והתקדשתם והייתם קדושים, ודאי. אם נמצא אדם קדוש, לא פוחד ממנה, שאז מזמין הקדוש ברוך הוא את אותם שלשת המלאכים הקדושים שאמרנו, ושומרים את אותו התינוק, והיא לא יכולה להרע לו. זהו שכתוב לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלה. מאי טעמא לא תאונה אליך רעה. בגין פי מלאכיו יצוה לה, וכתוב (תהלים) כי בי חשק ואפלטוהו.

דאי בר נש לא אשתכח קדישא, ואשליף רוחא מסטרא דמסאבא, כדן היא אתיא וחיית ביה בההוא רביא. ואי קטילת ליה, אשתאבת בההוא רוחא, ולא תעדי מגיה לעלמין. ואי תימא אינון אחרנין, דקטילת לון, ואזדמנו קמה אינון תלתא קדישין, ונטלין מנה ההוא אותם האחרים שהרגה אותם והזדמנו לפניו הם אותם שלשה קדושים, ונוטלים ממנה אותה

ומדורה בין ריגשי נמא רבא, ונפקת וחיית בבני נשא, ואתחממת מנייהו בחלמא, בההוא תיאובתא דבר נש, ואתדבקת ביה. תיאובתא נטלת ולא יתיר. ומההוא תיאובתא אתעברת, ואפיקת זיגין אחרנין לעלמא.

ואלין בנין דאולידת מבני נשא, משתפחין לקבלי נוקבי בני נשא, ומתעברן מנייהו, ואולידן רוחין, וכלהו אזלין ללילית קדמיתא, והיא מגדלת לון. והיא נפקת לעלמא, ובעיא (ד"ר ט"ו כ"א) רבייהא, וקמת רביי בני נשא, ואתדבקת בהו, לקטלא להו, ולאשתאבא ברוחייהו דרביי בני נשא והיא אזלת בההוא רוחא (ג"א רביא), ואזדמנן תמן תלת רוחין קדישין, וטאסין קמה, ונטלין ההוא רוחא (ג"א רביא) מנה, ומניחין ליה קמי קדשא ברין הוא, ותמן מתגלפי (ס"א מתאלפי) קמיה.

בגני פך אורייתא אזהרת להו לבני נשא, והתקדשתם והייתם קדושים ודאי. אי אשתכח בר נש קדישא, לא מסתפי מנה, דכדן זמין קדשא ברין הוא לאלין תלת מלאכין קדישין דאמרן, ונטרין ליה לההוא רבייא, והיא לא יכלא לאבאשא ליה, הדא הוא דכתוב, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלה. מאי טעמא לא תאונה אליך רעה. בגין פי מלאכיו יצוה לה, וכתוב (תהלים) כי בי חשק ואפלטוהו.

דאי בר נש לא אשתכח קדישא, ואשליף רוחא מסטרא דמסאבא, כדן היא אתיא וחיית ביה בההוא רביא. ואי קטילת ליה, אשתאבת בההוא רוחא, ולא תעדי מגיה לעלמין. ואי תימא אינון אחרנין, דקטילת לון, ואזדמנו קמה אינון תלתא קדישין, ונטלין מנה ההוא אותם האחרים שהרגה אותם והזדמנו לפניו הם אותם שלשה קדושים, ונוטלים ממנה אותה

הרוח, הרי לא נמצאו בצד הטמאה, למה היא שולטת להרג אותם? אלא זה כשהאיש הזה אינו מתקדש, אבל לא מתכונן להטמא ולא נטמא, כי כך היא יכולה לשלט בגוף ולא ברוח.

וּדְפַעְמַיִם נִמְצָא שְׂוִיצָאָת נַעֲמָה לְעוֹלָם הַתַּחֲמָס עִם בְּנֵי אָדָם, וְנִמְצָא אָדָם בְּקֶשֶׁר (בְּקֶשֶׁר) שֶׁל תְּשׁוּבָה עֲמָה, וּמִתְעוֹרָר מִשְׁנֹתוֹ, וְאוֹחֵז בְּאִשְׁתּוֹ וְשׁוֹכֵב עִמָּה, וְהַרְצוֹן שֶׁלּוֹ בְּאוֹתָהּ תְּשׁוּבָה שֶׁהִיָּתְה לֹו בְּחִלּוּמוֹ, אִזּ אוֹתוֹ הַבֶּן שְׂמוּלִיד בָּא מִצְדָּה שֶׁל נַעֲמָה, שֶׁהִי בְּתִשׁוּבָה שֶׁלָּה זֶה נִמְצָא. כְּשִׂוִיצָאָת לִילִי"ת וְרוּאָה אוֹתוֹ, הִיא יוֹדַעַת הַדְּבָר וְנִקְשְׂרַת בּוֹ, וּמַגְדִּילַת אוֹתוֹ כְּמוֹ הָאֲחֵרִים בְּנֵי נַעֲמָה, וְנִמְצָאָת עִמּוֹ זְמַנִּים רַבִּים וְלא הוֹרַגְתָּ אוֹתוֹ.

זהו איש, שבכל לבנה ולבנה נחסר, ולא מתנאשת ממנו לעולמים, שהרי בכל לבנה ולבנה כשהיא מתחדשת בעולם, לילי"ת יוצאת, ופוקדת על כל אלה שהיא מגדלת וצוהקת בהם, ואז אותו האיש פגום באותו זמן. אשריהם הצדיקים שמתקדשים בקדשת המלך, עליהם כתוב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'.

את הדברים הללו גלה שלמה המלך בספרו של אשמדאי המלך, ומצאנו בו אלף וארבע מאות וחמשה מיני טמאה שננטמאים בהם בני אדם. את זה גלה אשמדאי למלך שלמה.

אוי להם לבני אדם, שפלים אטומים וסתומי עינים, ולא יודעים ולא שומעים ולא משגיחים איך הם עומדים בעולם. והנה עצה ורפואה

רוחא, הא לא כסטרא דמסאבא אשתכחו, אמאי שלטא לקטלא להו. אלא, האי כד בר נש לא אתקדש, אבל לא אתפוןן לאסתאבא ולא אסתאב, בגין כך נכלא לשלטאה בגופא, ולא ברוחא.

וזמנין אשתכח דנפקת נעמה לעלמא, לאתחממא מבני נשא, ואשתכח בר

נש בקשרא (נ"א בקשריא) דתיאובתא עמה, ואתער משנתיה, ואחיד באנתתיה, ושכיב עמה, ורעותא דיליה כההוא תיאובתא דההו ליה בחלמיה, פדין ההוא בר דאוליד, מסטרא דנעמה קא אתיא, דהא בתיאובתא דילה אשתכח האי, כד נפקא לילי"ת וחקמאת ליה, ידעת מלה, והיא אתקטרת ביה, ומגדלת ליה פאינון אחרונין בנוי דנעמ"ה, ואשתכחת עמיה זמנין סגיאין, ולא קטלא ליה.

האי הוא בר נש, דבכל סיהרא וסיהרא אתפגים, ולא אתיאשא מניה לעלמין, דהא בכל סיהרא וסיהרא כד אתחדשא בעלמא, לילי"ת נפקא, ופקדא על כלהו דהיא מגדלת, וחייבא בהו, וכדין ההוא בר נש פגים כההוא זמנא, זכאין אינון צדיקיא, דמתקדשי בקדושה דמלפא, עליהו כתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'.

מדין אלין גלי שלמה מלפא, בספרא דאשמדאי מלפא, ואשפחנא ביה אלף וארבע מאה וחמש זיני מסאבותא, דמסתאבי כהו בני נשא. דגלי דא אשמדאי לשלמה מלפא.

ווי להו לבני נשא, דכלהו אטימין וסתימין עינין, ולא ידעין, ולא שמעין, ולא משגיחין, היך קיימין בעלמא. והא עיטא

ואסוותא קמיהו, ולא מסתכלין. דהא לא נכלין בני נשא לאשתזבא,

לפניהם, ואינם מסתכלים. שְׁהָרִי
אֵין אַנְשִׁים יְכוּלִים לְהַנְצִיל אֶלֶּא
בְּעֵצָה שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׂכָתוֹב (דברים
כ) כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טָהוֹר
מִקְרָה לִילָה. אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר
דְּוָקָא, מִקְרָה לִילָה דְּוָקָא, וְהָרִי
בְּאַרְנוּ אֶת הַדְּבָרִים בְּעֵצַת הַתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה. שְׂכָף כְּתוּב בַּתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה, וְהַתְּקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם
קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

דְּמַדְנֵנו, אַחַר שֶׁהִסְתַּלְקוּ קִנְיָן
וְהִבְל, חֲזַר אָדָם לְאִשְׁתּוֹ,
וְהַתְּלַבֵּשׁ בְּרוּחַ אַחֲרָת, וְהוֹלִיד
אֶת שְׁת. מִכָּאן הַתִּיחְסוּ דוֹרוֹת
הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם, וְהַגְדִּיל הַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא אֶת הַחֶסֶד בְּעוֹלָם,
וְלִכְל אֶחָד נוֹלְדָה עִמּוֹ נִקְבָּה,
שִׁיתְּשֵׁב הָעוֹלָם כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה.
וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים בְּסִתְּם
מִשְׁנָה, שְׂכָתוֹב וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח
אֶת אַחֲתוֹ בַּת אָבִיו אוֹ בַת אִמּוֹ
וְגו', חֶסֶד הוּא. חֶסֶד הוּא וְדָאִי.
וְאַחַר שֶׁשָּׁרָה הַחֶסֶד, יֵצְאוּ גְזַעִים
וְשִׁרְשִׁים מִתַּחַת לְמַעְלָה, וְנִפְרְדוּ
הַעֲנַפִּים, וְהַקְּרוֹב הַתְּרַחֵק. אֲזַגְדֵּל
הַעֲנָף וְכֹא לְהַתְּחַבֵּר בְּזוּוּג אֶחָד
עִם הָאֵלֶן. זֶה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְזֶה
בְּסִתְּר הָעוֹלָם, מִשׁוּם שְׂכָתוֹב
(תהלים כב) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.
אֲבָל מִכָּאן וְהַלָּאָה, אֲנָשִׁים
שִׁימְצְאוּ בוֹ - וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְּנֵי
עַמָּם.

דְּמַדְנֵנו, עֲרוֹת אַחֲוֹת אָבִיךָ, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְּגַלָּה בְּסִתְּר. כְּתוּב (הושע יד) כִּי
יִשְׂרָאֵל דְּרַכִּי ה' וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָּם
וְגו'. אֲשֶׁר חָלַקְם שֶׁל הַצְּדִיקִים
שִׁיּוֹדְעִים דְּרַכִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
וְהוֹלְכִים בָּהֶם וְנוֹדְעִים אֲלֵיהֶם.
אֲשֶׁר חָלַקְם.

דְּמַדְנֵנו, הַתְּעַבְרָה ה' עֲלֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְכִיבוֹת שְׂאִין נִפְרָד
מִמֶּנָּה יו"ד לְעוֹלָמִים. הַתְּעַבְרָה
וְהוֹצִיאָה וְא"ו, אַחַר כֵּף עֲמַד
לְפָנֶיהָ וְהִינִיקָה אוֹתוֹ, וְזוֹ (דודוּבְעוֹלָם)

אֶלֶּא בְּעִיטָא דְּאוֹרֵייתָא. דְּכַתִּיב, (דברים כג) כִּי
יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר מִקְרָה
לִילָה. אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר דְּיִיקָא, מִקְרָה
לִילָה דְּיִיקָא, וְהָא אוֹקִימָנָא מְלִי, בְּעִיטָא
דְּאוֹרֵייתָא קְדִישָׁא. דְּהָכִי כְּתִיב בְּאוֹרֵייתָא
קְדִישָׁא, וְהַתְּקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי
י' אֱלֹהֵיכֶם.

הָאנָא, בְּתַר דְּאִסְתַּלְקוּ קִינְיָן וְהִבְל, אַתְּהָדָר אָדָם
לְאַנְתְּתִיָּה, וְאַתְּלַבֵּשׁ בְּרוּחָא אַחֲרָא,
וְאוֹלִיד לְשֵׁת. מִכָּאן אַתִּיחְסוּ דְּרִי דְּצְדִיקֵי
בְּעֵלְמָא. וְאַסְגִּי קְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא חֶסֶד בְּעֵלְמָא,
וּבְכָל חַד אַתִּיילִידַת נוֹקְבָא עִמֶּיהָ, לְאַתִּישְׂבָא
עֵלְמָא כְּגוֹוָנָא דְּלְעִילָא. וְהָא אוֹקִמְוָה חֲבָרֵי
בְּסִתִּימָאָה דְּמִתְנִיתִין, דְּכַתִּיב, (ויקרא כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר
יִקַּח אֶת אַחֲוֹתוֹ בַּת אָבִיו אוֹ בַת אִמּוֹ וְגו', חֶסֶד
הוּא. חֶסֶד הוּא וְדָאִי, וּבְתַר דְּשְׂאֲרֵי חֶסֶד, גְּזַעִין
וְשִׁרְשִׁין נִפְקִין מִתַּחַת לְעִילָא, וְאַתְּפְּרִשֵׁן
עֲנַפִּין, וְקָרִיב אַתְּרַחֵק. כְּדִין עֲנַפָּא אֲסְגִי, וְאַתִּי
לְאַתְּחַבְּרָא בְּזוּוּגָא חַד בְּאִילָנָא. הָאִי
בְּקְדִמִיתָא, הָאִי בְּסִתִּימָא דְּעֵלְמָא. בְּגִין דְּכַתִּיב,
(תהלים טז) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אֲבָל מִכָּאן
וְהַלָּאָה בְּנֵי נְשָׂא דִישְׁתַּכְחוּן בֵּיה, וְנִכְרְתוּ
לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם. (דף ע"ז ע"ב).

הָאנָא עֲרוֹת אַחֲוֹת אָבִיךָ, כְּמָה דְּאַתְּגַלִּיאַ
בְּסִתִּימָא. כְּתִיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרַכִּי
י' וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וְגו', זַפְּאָה חוֹלְקֵיהוּן
דְּצְדִיקֵי, דִּידְעֵי אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא,
וְאַזְלִין בְּהוּ, וְאַשְׁתְּמוּדְעֵן גַּבִּיָּהוּ. זַפְּאָה
חוֹלְקֵיהוּן.

הָאנָא, אַתְּעַבְרַת ה"א עֲלָאָה בְּרַחֲמֵימוֹתָא
וּבְכִיבוֹתָא דְּלָא מִתְּפָרֵשׁ מִנָּה יו"ד
לְעֵלְמִין. אַתְּעַבְרַת וְאַפִּיקַת וְא"ו, לְבַתֵּר קְאִים
קְמָה, וְיִנְקָא לִיה. וְדָא (נ"א וְדָאִין בְּעֵלְמָא) וְא"ו כַּד

נִפְקָא, בַּת זִוְגוּ נִפְקָא עִמֶיהָ. אַתְיָא חֲסֵד אַתְעָר
גַּבְיָהּ, וּפְרִישׁ לֹון, וְנִפְקוּ גִזְעִין מִתְּחוֹת לְעִילָא,
וְאַתְפְּשְׁטוּ עֲנַפִּין, וְאַסְגִּיאוּ, וְאַתְעַבְדִּת ה"א
תַּתְאָה. וְאַתְרַבִּיאת בְּעֲנַפְהָא לְעִילָא לְעִילָא,
עַד דְּאַזְדוּגַת בְּאַילָנָא עֲלָאָה, וְאַתְחַבְרוּ וְאַ"ו
עִם ה"א, מָאן גְּרִים לֹון. חֲסֵד הוּא. חֲסֵד הוּא
וּדְאִי. דְּחַבְר לֹון כְּחַדָּא.

ו"ד עִם ה"א עֲלָאָה. לֹא תִלְיָא חַבּוּרָא דְלֵהוּן
בְּחֲסֵד, אֶלָּא בְּמִזְלָא תִלְיָא חַבּוּרָא דְלֵהוּן,
וְחַבִּיבוּתָא דְלֵהוּן, דְּלֹא מִתְפָּרְשֵׁן לְעֵלְמִין.
י"ד אַתְקָשֶׁר בְּה"א, וְה"א אַתְקָשֶׁר בְּוּא"ו,
וְאַ"ו אַתְקָשֶׁר בְּה"א, וְה"א אַתְקָשֶׁר בְּכֻלָּא.
וְכֻלָּא חַד קְשׁוּרָא הוּא, וְחַד מְלָה. לֹא אַתְפָּרְשׁוּ
דָּא מִן דָּא לְעֵלְמִין. כְּבִיכּוּל, מָאן דְּגְרִים
פְּרוּדָא, כְּאַלוּ חֲרִיב עֲלֻמָּא, וְאַקְרִי עֲרִייתָא
דְּכֻלָּא.

וְרִזְמוּנָא דְאַתִּי, זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְבָּא
שְׁכִינְתָא לְאַתְרָהָא, וְלְאַשְׁתַּכְּחָא כֻלָּא
בְּזוּגָא חַד דְּכְתִיב (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְי'
אַחַד וְגו'. וְאִי תִימָא הַשְׁתָּא לֹאוּ הוּא אַחַד.
לָא, דְּהָא הַשְׁתָּא חֲיִיבִי עֲלֻמָּא גְּרָמוּ, דְּלֹא
אַשְׁתַּכַּח חַד. דְּהָא מְטְרוּנִיתָא אַתְרַחַקַת מִן
מְלַכָּא, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִי בְּזוּגָא. אַמָּא עֲלָאָה
אַתְרַחַקַת מִן מְלַכָּא וְלֹא יִנְקָא לִיהָ.

בְּגִין דְּמְלַכָּא בְּלֹא מְטְרוּנִיתָא, לֹא מִתְעַטֵּר
בְּעַטְרוֹי עֲמָה (ס"א דַּאמָּא), כְּמָה בְּקַדְמִיתָא
כַּד אַתְחַבְר בְּמְטְרוּנִיתָא, דְּעַטְרָא לִיהָ, כְּכַמָּה
עַטְרִין, בְּכַמָּה זְהִירִין בְּעַטְרִין קְדִישִׁין עֲלֵאִין.
דְּכְתִיב, (שיר השירים ג) צֹאנָה וְרֵאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן
בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה וְגו', דְּאַזְדוּגַת בְּמְטְרוּנִיתָא, כְּדִין
עַטְרָא לִיהָ אִימָא עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוּת. וְהַשְׁתָּא
דְּלֹא אַשְׁתַּכַּח מְלַכָּא בְּמְטְרוּנִיתָא, כְּדִין אִימָא
עֲלָאָה נְטֻלַת כְּתְרָאָה (כ"א עַטְרָאָה) וּמְנַעַת מְנִיָּה

הוּא"ו כְּשִׁיצָאָה, בַּת זִוְגוּ יִצְאָה
עִמוּ. בַּא חֲסֵד וְהַתְעוּרָר אֵלָיו,
וְהַפְּרִיד אוֹתָם, וְיִצְאוּ גִזְעִים
מִתְּחוֹת לְמַעְלָה, וְהַתְפָּשְׁטוּ עֲנַפִּים
וְהַתְרַבּוּ, וְנִעֲשְׂתָה ה"א תְּחוֹמוֹנָה.
וְהַתְרַבְּתָה בְּעֲנַפֶּיהָ לְמַעְלָה
לְמַעְלָה, עַד שְׁהַזְדוּגָה בְּאֵלָן
הַעֲלִיּוֹן, וְהַתְחַבְרוּ וְאַ"ו עִם ה"א.
מִי גְרַם לָהֶם? חֲסֵד הוּא. חֲסֵד
הוּא וּדְאִי. שְׁחַבְרָם כְּאַחַד.

י"ד עִם ה"א עֲלִיוֹנָה, אֵינן תְּלֵי
חַבּוּרָן בְּחֲסֵד, אֶלָּא חַבּוּרָן תְּלֵי
כְּמִזְלָא, וְחַבִּיבוּתָן, שְׁלֹא נִפְרְדוּת
לְעוֹלָמִים. י"ד נִקְשְׁרַת לְה"א,
וְה"א נִקְשְׁרַת לְוּא"ו, וְאַ"ו
נִקְשְׁרַת בְּה"א, וְה"א נִקְשְׁרַת
בְּכֻלָּא. וְהַכֵּל הוּא קְשֶׁר אַחַד וְדְבַר
אַחַד. לֹא נִפְרְדוּת זֹו מִזֹּו
לְעוֹלָמִים. כְּבִיכּוּל מִי שְׁגוּרָם אַת
הַפְּרוּד, כְּאַלוּ הַחֲרִיב עוֹלָם, וְנִקְרָא
עֲרוֹת הַכֵּל.

וְרִעְתִּיד לְבָא עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְהַשִּׁיב שְׁכִינָה לְמִקּוּמָה,
וְשִׁימְצָא הַכֵּל בְּזוּגָא אַחַד, שְׁכֵתוֹב
(זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אַחַד
וְיִשְׁמוּ אַחַד וְגו'. וְאַם תֹּאמְרוּ,
עַכְשָׁו אֵינֹו אַחַד? לֹא, שְׁהִרִי
עַכְשָׁו הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם גְּרָמוּ
שְׁלֹא יִמְצָא אַחַד, שְׁהִרִי הַגְּבִירָה
הַתְרַחַקָה מִן הַמְּלָךְ, וְלֹא נִמְצְאִים
בְּזוּגָא. הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה הַתְרַחַקָה
מִהַמְּלָךְ וְלֹא מִיְנִיקָה אוֹתוֹ.

כִּי מִלֵּךְ בְּלִי גְבִירָה לֹא מִתְעַטֵּר
בְּעַטְרוֹתָיו עֲמָה (שֶׁל הָאֵם) כְּמוֹ
כְּרֵאשׁוֹנָה כְּשֶׁהַתְּחַבְּר עִם
הַגְּבִירָה, שְׁעַטְרָה אוֹתוֹ כְּכַמָּה
עַטְרוֹת, כְּכַמָּה זְהִרִים בְּעַטְרוֹת
קְדוּשׁוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שְׁכֵתוֹב (שיר א)
צֹאנָה וְרֵאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ
שְׁלֹמֹה וְגו', שְׁהַזְדוּגַת עִם הַגְּבִירָה,
אִז עַטְרָה אוֹתוֹ הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה
כְּרֵאֵי. וְכַעַת שְׁאִין נִמְצָא הַמְּלָךְ
עִם הַגְּבִירָה, אִזִּי הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה
נוֹטֶלַת אֶת כְּתְרָהָ (עַטְרָתָה) וּמוֹנַעַת

מבועי דנחליו, ולא אשתכח בקשורא חד.
בפיכול לא אשתכח חד.

ובזמנא דתיתוב מטרוניתא לאתר היכלא,
ומלפא יזדווג עמה בזווגא חד. פדין,
יתחבר פלא פחדא, בלא פרודא, ועל דא
כתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.
ביום ההוא: בזמנא דיתוב מטרוניתא
להיכלא, פדין פלא אשתכח חד בלא פרודא.
ויבדין (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט
וגו'.

דתנא, אמר רבי שמעון, לא תיעול מטרוניתא
בחדוותא בהיכליה עד דיתדן מלכותא
דעשו, ותיסב מגיה נוקמין דגרמא כל האי.
לבתר תזדווג במלפא, ויהא חדו שלים, הדא
הוא דכתיב, ועלו מושיעים בהר ציון לשפט
את הר עשו בקדמיתא, ולבתר והיתה ליני'
המלוכה. מאן מלוכה, דא מטרוניתא. הדא
הוא דכתיב, והיתה ליני' המלוכה. ולבתר
דיזדווגן פחדא, מה כתיב. והיה יי' למלך על
כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו
אחד.

ערות אחי אביך לא תגלה. (ויקרא ח"ו) תאני רבי
יהודה, דא ישראל לתפא. ואחות אמך:
דא ירושלם דלתפא. דבחובין אליו, יגלוך
ישראל ביני עממייא, ויתחריב ירושלם לתפא.
ועל דא תנינן, רחמיותא דקודשא בריך הוא
דקרא לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב) למען
אחי ורעי אדברה נא וגו'. (ואוקימנא מילין ותמן כ"א
מילי תמן) בת בנה ובת בתה ואף על גב דאינון באהגלייא ובאתבסויא וכן
בתרייהו. דהא עלמא איצטריף לון, ואינון ושובא דעלמא כמה דכתיב (משלי
כ"ו) רעד ורע אביך) והאי רזא דמלה. דאמר רבי
שמעון.

ממנו את מעינות הנחלים, ולא
נמצא בקשר אחד. כפיכול אינו
בנמצא אחד.

ובזמן שתשוב הגבירה למקום
היכלה והמלך יזדווג עמה בזווג
אחד, אז יתחבר הכל כאחד בלי
פרוד. ועל זה פתוב, ביום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד. ביום
ההוא, בזמן שתשוב הגבירה
להיכל, אז הכל ימצא אחד בלי
פרוד. ואז - (עובדיה א) ועלו
מושיעים בהר ציון לשפט וגו'.
שלאמרו, אמר רבי שמעון, לא
תפגס הגבירה בשמחה להיכלו
עד שתדון מלכות עשו ותקח
ממנו נקמות שגרמה כל זה. אחר
כך תזדווג עם המלך ותהיה
שמחה שלמה. זהו שכתוב ועלו
מושיעים בהר ציון לשפט את הר
עשו - בראשונה, ואחר כך -
והיתה לה' המלוכה. מי
המלוכה? זו הגבירה. זהו שכתוב
והיתה לה' המלוכה. ואחר
שיזדווגו כאחד מה פתוב? והיה
ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד.
ערות אחי אביך לא תגלה, שנה
רבי יהודה - זהו ישראל למטה.
ואחות אמך - זו ירושלים
שלמטה. בחטאים הללו יגלו
ישראל לבין העמים ותחבר
ירושלים למטה. ועל זה שנינו,
אחבת הקדוש ברוך הוא שקרא
לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב)
למען אחי ורעי אדברה נא וגו'.
(ובארנו הדברים, ושם (דברים שם) בת בנה ובת
בתה. ואף על גב שהם בנגלה ובנסתר וכן אחריו.
שהרי העולם צריך להם, והם ישוב העולם, כמו
שכתוב (משלי כז) רעד ורע אביך) וזה סוד
הדבר. שאמר רבי שמעון.
אמר רבי יהודה, אם אחי, למה
רעי? ואם רעי, למה אחי? אלא

אמר רבי יהודה, אי אחי למה רעי, ואי רעי למה אחי. אלא תאנא, הוא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

